

Ultimul tractat

În fiecare duminică, după încheierea serviciului de dimineață de la biserică, pastorul obișnuia să îl ia pe fiul său, în vârstă de 11 ani și să meargă împreună, în diferite cartiere ale orașului, pentru a împărți tractate de încurajare și chemare la Dumnezeu. Dar, în această duminică, pe când trebuia să plece în „misiunea” lor, pastorul a simțit că nu era tocmai în dispoziție de a face așa ceva. Era un început de iarnă, cu o ploaie rece care nu se mai termina și pe care o simțea pătrunzând până în măduva oaselor. Dar fiul său, îmbrăcat potrivit, cu haine groase nu vedea aceste inconveniențe, așa că, după ce biserica se goli, îi spuse tatălui: „Tată, este timpul să ne luăm tractatele și să plecăm!”. Dar tatăl, pătruns de frig ezită: „Fiule, e atât de frig afară și uită-te și tu cum plouă de tare...”. Băiatul i-a aruncat tatălui o privire plină de surpriză și i-a spus: „Dar tată, nu-i așa că există încă destui oameni nemântuiți, chiar dacă afară plouă și este frig?” Cu o figură hotărâtă, care nu mai lăsa loc de replică, tatăl îi răspunse: „Fiule, eu nu am de gând să merg afară pe o astfel de vreme!” Cumva încurcat, fiul îl întreabă: „Tată, pot să merg eu singur? Te rog, tată, lasă-mă pe mine și voi veni repede înapoi!” După o scurtă ezitare, tatăl îi puse în mână un pachet de tractate și îi spuse: „Bine, fiule, du-te! Ai aici tractatele. Dar fii atent la tot ce vei face. Sunt atâția oameni răi în jur ...”. „Îți mulțumesc, tată! Îți promit că voi fi atent!” i-a răspuns fiul și cu asta a „zburat” pur și simplu afară pe ușa bisericii, în ploaie și în frig, dar bucuros și plin de entuziasm.

Ajuns într-un cartier din centrul orașului, băiatul a hotărât să meargă din ușă în ușă să dea câte un tractat. Pe oricine întâlnea în stradă, cu un zâmbet luminos, îi înmâna câte o broșurică și îl îndemna să o citească. După două ore de umblat a ajuns să mai aibă doar un singur tractat în mână! S-a uitat în sus și în jos pe străzi, dar acestea erau complet pustii la acea oră și pe o asemenea vreme, iar el deja ud până la piele. Atunci, a avut îndemnul să meargă să bată la prima ușă și așa a făcut. S-a apropiat de ușă și a sunat la sonerie o dată, de două ori, dar nu a răspuns nimeni. A sunat din nou, și din nou, dar nicio mișcare! Ceva însă nu îi dădea pace și, cu o ultimă speranță, sună din nou... Aceeași tăcere. Atunci, fără să mai stea pe gânduri, a început să bată cu pumnul în ușă, doar, doar l-o auzi cineva. În cele din urmă, ușa aceea s-a deschis încet și, în cadrul ei a apărut o femeie în vârstă, cu o față tristă, care părea venită dintr-o altă lume. Cu o voce slabă, ea l-a întrebat: „Ce dorești, fiule?”

Cu un zâmbet plin de bunătate băiatul i-a spus: „Doamnă, nu am vrut să vă deranjez. Dar vreau să vă spun că Domnul Isus vă iubește cu adevărat și am venit să vă dau această ultimă broșură care vă va spune mai multe despre El și despre dragostea Lui minunată!” Apoi i-a înmânat tractatul și s-a întors să plece. „Mulțumesc foarte mult fiule și Domnul să te binecuvânteze!” a spus femeia în urma lui.

Ei bine, în duminica următoare, la biserică, tatăl-păstor se afla la amvon. Înainte de a începe serviciul divin, în biserica aceasta era obiceiul ca cineva să depună o mărturie personală. La întrebarea pastorului dacă are cineva ceva de spus, de pe ultimul rând s-a ridicat o doamnă în vârstă a cărei față, pe măsură ce începea să vorbească, se lumina de bucurie. „Nimeni din această biserică nu mă cunoaște. Nu am mai fost niciodată aici. Știi, cu o săptămână în urmă nu mă puteam chema o creștină. Soțul meu a murit cu ceva timp în urmă lăsându-mă absolut singură pe lume. Duminica trecută, fiind o zi mai mohorâtă decât de obicei, cu multă ploaie și frig am simțit deodată că nu mai vreau să trăiesc. Nu mai aveam nicio speranță și nu mai aveam pe nimeni cu care să pot comunica. Așa că am luat o funie și un scaun și am urcat în pod ca să termin cu viața aceasta. Am fixat funia bine de una din grinzile podului și, cealaltă parte mi-am înfășurat-o în jurul gâtului. M-am urcat pe scaun, gata să-mi dau drumul. Atunci am auzit soneria de la ușă. Cine putea fi? Nu mă căutase nimeni de luni de zile! Am mai așteptat puțin: cu siguranță, oricine ar fi fost, va pleca dacă nu i se va deschide ușa! Dar, soneria a sunat din nou ... și din nou... Apoi cel care suna a început să bată în ușă. Uimirea m-a făcut să-mi iau funia din jurul gâtului, să cobor de pe scaun și să merg la ușă. Am deschis-o încet și, când m-am uitat, nu puteam să cred ce îmi vedeau ochii: în fața ușii stătea cel mai frumos înger; un copilăș plin de bucurie, cum nu mai văzusem vreodată în viața mea!

Cum aș putea să vă descriu zâmbetul lui? Prezența lui și cuvintele atât de plăcute cu care mi s-a adresat, au făcut ca inima mea să dorească din nou viața! Cu vocea lui copilărească, mi-a spus doar atât: „Doamnă, am venit doar să vă spun că Domnul Isus Hristos vă iubește cu adevărat!” și mi-a pus în mână această mică broșurică pe care o țin în mână. După ce micul îngerăș a dispărut în ploaie, am închis ușa și am citit cu atenție fiecare cuvânt al acestui tractat. Apoi, am urcat în pod, am luat funia și scaunul și le-am adus jos. Nu mai aveam nevoie de ele. Înțelegeți, eram de acum, fiica fericită a Regelui Universului și, pentru că adresa bisericii era pe acel tractat, iată-mă astăzi printre voi. Am venit să spun personal un „mulțumesc” sincer, acelui micuț îngerăș care a venit la ușa mea în ultima fracțiune de secundă și prin aceasta m-a salvat de la o moarte veșnică, câștigându-mă pentru rai!”

Toți cei prezenți au început să plângă. Și, în timp ce întreaga adunare a început să cânte un imn de laudă și glorie pentru Regele Vieții, pastorul a coborât de la amvon, s-a dus spre primul rând, unde stătea fiul său și l-a îmbrățișat plângând în hohote.

A fost o dimineață plină de har când întreaga biserică s-a bucurat. Rareori a putut fi văzut un tată mai fericit și mai mândru de fiul său decât pastorul-tată. Cu o singură excepție: Dumnezeu Tatăl care, și El, a acceptat ca Fiul Său să meargă într-o lume a întunericului și a păcatului! Când Domnul Isus Hristos a revenit în cer, bucuria Tatălui și a Îngerilor, a fost de nedescris!

Prelucrarea de AURELIA GABOR